Ч. 220 Неділя 2 (14) жовтня 1894. Рік IV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Реклямациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в Адміністрациї „Ґазети Львівскої“ і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Мирові суди.

На біду і нужду в нашім народі складає ся богато річий. Але нещасте ходить по людях: то не лиш у нас біда і нужда; єсть она й у инших народів. Коли-ж хтось нещасним случаєм попаде в біду й нужду, то ніхто тому не подивуе ся; ба, знайдуть ся добрі люди, що й пожалують а може ще й поможуть. Але коли хтось сам собі шукає лиха, того не лиш ніхто не пожалує, але ще й відвертає ся від него та каже: „Добре тобі так! Котюзі по заслузі!“ В тім то й ріжниця у нас а у инших народів, що наші люди дуже часто з власної вини впадають в біду й нужду, а відтак марно пропадають. А кілько-ж то землі, кілько ґрунтів, потратили наші люди лиш з власної вини! До недавна було у нас, а єсть ще й нині у великій мірі найбільшим лихом піяньство. Неодин, давнійше маючий і зажиточний господар війшов на послідну біду лиш черз піяньство, а его землю, що вигідно живила его і его родину, забрали кусень по кусневи другі. „Сам собі винен!“ — мусів кождий сказати, хто почув про нужду такого чоловіка. Другим лихом, яке майже так само руйнує наших людий і зводить не лиш на біду і нужду, але нераз і доводить до страшенного нещастя, єсть велика охота і скорість до всілякого рода процесів. Нераз за малу дрібничку люди наші правують ся цілими роками, платять всіляких писарів, тягають ся по судах, тратять гріш і дорогий час, лиш щоби поставити на своїм. А кілько-ж то буває нещастя з такої охоти до процесів. Сусід з сусідом посварить ся о межу, або якусь иншу спорну річ. Давай позивати ся! справа піде на судову дорогу. Суд далеко, треба їздити на терміни і по кілька разів; справа тягне ся, бо суд не має коли, занятий може иншими, важнійшими справами, судия, каже, що дрібниця може ще зачекати, то не пильна річ. Але для спорячих сусідів їх справа, бодай в їх очах не дрібниця. Они не можуть дочекати ся рішення суду і роблять собі самі справу, при тім приходить майже завсїгди до бійки, один другого калїчить тяжко, нераз і на смерть убиває.

Процесовичів у нас страшенно богато. Хто би хотів о тім переконати ся, нехай лиш загляне до наших судів повітових в часї, коли там відбувають ся т. зв. баґателькові справи, а побачить, що там діє ся. Судия нераз мусів би бути хиба Саламоном, щоби серед такого натовпу міг розібрати докладно і по всій справедливости розсудити справу. Ми раз мали нагоду придивити ся такому залагоджуваню справ в гусятиньскім суді, де певно станули яких двіста сторін на один день; вся саля судова і сїни були битком набиті людьми, а ще й на подвірю стояли многі — по найбільшій части були то селяни та селянки і жиди. На вид такого стану річи насуває ся мимо волї гадка, чи такі дрібні справи не можна би залагоджувати таки на місци, чи не можна би людий мирити без великої для них страти гроша і часу? В дрібній справі нераз не досить лиш сказати, чия правда, а чия кривда, але треба людем промовити до розуму і серця; в такім случаю з давних ворогів можуть зробити ся приятелї. На таке поступоване в справах дрібних судия при нинїшнїм ладї судовім не має часу, не може навіть мати, анї охоти, анї сили, бо рад, коли бодай на стілько має часу, що по одній залагодженій справі може роздивити ся в другій.

Єсть то отже дуже щаслива гадка, коли тепер міністерство справедливости думає над тим, щоби завести мирові суди. Ото віденьскі ґазети доносять, що міністер справедливости, ґр. Шенборн має ще сеї сесиї Ради державної, і то мабуть на однім із перших засїдань, предложити проект закона о заведеню мирових судиїв. Задачею мирових судиїв буде залагоджувати всякі дрібні справи — а справах грошевих до висоти 20 корон (10 зр.) а вирок їх буде так сама важний, як теперішного судиї. Мирові судиї отже не будуть лиш мирити людий, але будуть і розсуджувати всяку дрібну справу. Мирові судиї будуть вибирати ся з народу, уряд їх буде лиш почетний, але їх установлене буде потверджати власть державна. Всї часописи підносять сю обставину; факт, що заведене мирових судиїв стане ся дуже важним особливо для сїльского населення, віддаленого нераз дуже значно від цїсарских судів і що через то зменшить ся та маса процесів, з якою нинї і судиї і адвокати не можуть дати собі ради, бо остаточно нераз і сама справа не варта того труду, який потягає за собою.

Допись.

(Спостереженя з місточка Яворова).

Що чувати? „Біда! Два роки не зародило, зарібку нема, ремесло не поплачує, нема з чого жити!“ Таке почуєш від кождого міщанина в Яворові. Що не зародило, тому люди

64)

Матій Сандорф.

(Повість Юлїя Верна).

(Дальше).

Трудно би було увидїти собі відважнійше і більше дике лице, як оно стало у Марокканки, коли она так говорила.

— Дуже добре, Наміро! — сказав Сарканій вдоволений. — Пильнуйже еї добре, а я прийду тобі на поміч, коли буде потреба.

— Хиба-ж ти не хочеш, щоби ми з Тетуану виносили ся? — спитала Марокканка.

— Розуміє ся, що не хочу, доки аж не буду змушений до того, бо там Сари ніхто не знає і не може знати. Коли-ж би обставини так склали ся, що ви би мусїли звідтам виносити ся, то я дам тобі завчасу знати о тім.

— Скажи-ж менї тепер, Сарканїє, чого ти мене закликав сюди до Ґібральтару?

— Бо мушу поговорити з тобою о справах, о котрих можна лїпше нарадити ся устно, як листовно.

— Кажи-ж, о що розходить ся; коли хочеш, щоби я щось зробила, то зроблю, на то можеш спустити ся.

— Я хотів тобі сказати, як я стою — відповів Сарканій. — Пані Баторова десь щезла а еї син помер, отже сеї родини я вже не маю чого боятн ся. Пані Торонталева померла, а Сара єсть в моїх руках. Отже і з сего боку можу бути спокійний. З других осіб, що знали або знають мою тайну, то лиш Сіляс Торонталь, мій товариш, а він мусить то робити, що я схочу; другий же Цироне, той погиб в послїднім походї на Сицилії. Отже зі всїх, котрих я тут навів, не зважить ся анї один щось сказати і не скаже нїчого.

— Отже чого ти боїш ся? — спитала Наміра.

— Бою ся лиш двох людий, щоби они не вмішали ся, а то одного, що знає частину моеї минувшости, а другого, котрий чомусь більше мішає ся до мого теперішного житя, як би я того хотів.

— Той один, то Карпена? — спитала Наміра.

— Він — відповів Сарканій. — А другий то доктор Антекірт, котрого відносини до родини Баторих в Дубровнику були менї вже від самого початку підозріні. Я ще й довідав ся від Бенїта, того, що то був за господаря в Санта Ґротта, що отсей чоловік, котрий має кілька міліонів маєтку, хотів при помочи якогось Пескадора, що служить у него, звабити Цирона і зловити его. Не що иншого, лиш они хотіли дістати Цирона в свої руки, — бо не могли, бачиш, мене зловити — щоби від него довідати ся тайни.

— То й може бути — сказала Наміра. — Для того треба тобі тепер тим більше стерегти ся того доктора Антекірта.

— Передовсім треба конче знати, що він робить, а головно, де він обертає ся.

— То не так легко, Сарканїє, — відповіла Наміра, — бо як я чула в Дубровнику, то він одного дня на однім, а другого на другім кінци середземного моря.

— Він, видко, якийсь такий, як той змий в байцї, що єму відотни голову, а єму виростуть за то дві нові — сказав на то Сарканїй. — Але то ще не значить, щоби я дав собі шкоду робити, а хоч би менї прийшло ся піти за ним на его остров Антекірту, то я его....

— Коби ти вже раз оженив ся — відозвала ся Наміра, — то не будеш вже боятн ся анї его, анї нікого.

— Правду кажеш, Наміро, але аж до того часу....

— Аж до того часу будемо якось стеречи ся. А всеж-таки з одним буде для нас лїпше: бо ми будемо завсїгди знати, де він обертає ся, а він не може знати, де ми перебуваємо. Але лїпше говорім про Карпену! Чого тобі его боятн ся, Сарканїє?

— Карпена знає о моїх відносинах до Цирона. Від кількох лїт брав він участь у всїх предприємствах, в котрих була моя рука, і він може розповісти....

— Насамперед Карпена сидить під ключем в Цевтї, бо він засуджений на ціле житє на ґалери.

невинні — так Бог дав, — але чому инших зарібків нема? Люди не знають на се відповісти. Дехто здогадує ся, що тому винна „колея“. Перше, кажуть, колеї не було, можна було собі і фірманкою заробити, а тепер не оплатить ся і коні тримати. Ані паші, ані каші — а худобинї їсти треба дати, бо то сотворіне німе, само собі не найде і не упімне ся. Зелїзниця відобрала людям зарібки. Тепер ще фірманують з Яворова на Янів до Львова, та який то зарібок? Дві доби втрати часу за марних 4 або 5 зр., а з тих гроший половину видаш на обрік для худоби. А що намучиш ся! Перше не так було. Зелїзницею не навозили товару, то люди обходили ся тим, що могли у себе купити — і кождий ремісник міг собі заробити.

Дивний погляд на причини зубожіня, та може й не безпідставний. А таки, думаєм, як би побудовали на Яворів ту проектовану вже зелїзницю, то місто піднеслось би значно на перекір поглядам міщан. А поки що — біда, яка була, така й є. Торговельний рух в Яворові не великий. На цілий Яворів, що має майже 10.000 мешканців, є всего чотири склепи християнські, а все решта в руках жидівский. Сьвяткують жиди (от як в середу сего тижня на судний день жидівский) — то й ціле місто сьвяткує, — така у нїм сьвяточна тишина. Чому-ж міщан не заохотить нїхто брати ся за торговлю? Нема кому й подумати о тім, а тим менче помогти. З торговлї не мають міщани нїякого хісна.

Благословити треба великого Мойсея, що заказав синам Ізраїля мати дїло з — безрогами. Я думаю, що жиди, коли-б не були такі правовірні, як є, могли би бути досить невдоволені з того закона, що відобрав їм так богато зарібків з безрог. За те-ж громада яворівских різників і купців могла лише хвалити собі сей стародавний закон. Він їм давав немало зиску, з котрого удержувала ся громада людий. Торговля безрогами — тілько всего купецкого руху в Яворові, „тілько сьвічки і воску!“ Ріжні часи були для яворівских купців; один рік добрий, другий лихий, бо позамикали границї краю — та все-ж таки коли-б у кождій галузи торговлї був такий рух, як у торговли безрогами, міщани яворівскі при розумнім орудуваню грішми могли би бути панами. Та що-ж? в инших занятах застій. Ремісника всякого богато, а потребуючих мало, а коли й які, то перше десять разів ґрейцар оглянуть, заким видадуть. Нема то, як добре вело ся перше кушнїрам, ткачам, столярям і иншим — а тепер то всьо бідує. Близько сотка ткачів покинула роботу, тілько варстати заваджають ще по хатах на памятку добрих часів. Кушнїрі не мають покладаного гроша, беруть кепскі шкіри, що облазять, у лихварів і як зароблять по риньскому, по два на кожусї, то й добре; а буває, що нїчого не зарабляють. Перше заплатив селянин за кожух двайцять і більше риньских, а тепер такий „мацьґало“ з села хоче за десятку мати добрий кожух — кажуть згірдно кушнїрі, хоч ту очивидно біда не в тім, що „мацьґало“ скупий, тілько в тім, що сам гроший не має. — Столярі також зле стоять. Повезуть скринї на один ярмарок, не продадуть, а за підводу заплатити треба, та й сам чоловік духом божим не жиє. Стратить ся раз, стратить ся другий раз — а на кім то потім відбити?

І так з кождим ремеслом. Ґрунт як ґрунт, все треба до него доложити; а як з ремесла не заробиш, то нема чим і податку заплатити. І дивуй же ся ту, що господарі завидують якомусь там писарчукови, котрий за місяць заробляє 20 зр., а дївчата вважають такого писарчука зовсїм пожаданою партиєю. Дивуй же ся ту, що сини не йдуть у слїди батьків і покидають ремесло, а беруть ся за що будь певнїйше, хоч і не таке дуже „гонорне“!

Яворів місто, як в мішку завязане. Лежить собі осторонь від зелїзницї, окружене бідними селами, тай кисне, як у багнї. Правда, оно не задовжене, як инші міста, та за те у нїм нама нїякого житя. Колись славне зі свого заможного і бутного міщаньства, тепер славить ся своєю бідою і занепадом на кождім кроцї.

Гірко помилив би ся той, хто би думав, що ту кого обходить який ширше понятий рух національний. Кождий знає, що він Русин, але щоби він сягнув думкою поза границї свого дому, того й не шукай. Справа маєткова найважнїйша у него; грішми мірить кождий свій учинок і свої чутя і за гроші других шанує. При женитьбах зовсїм нероматична рахуба загонів, стай, півтораків і худоби, до котрих в причинку дістає ся жінку, чи она мила або немила. Будь ти собі мудрий, як сам Соломон, а коли ти в мудрости своїй вважаєш злишним одягнути ся в бездоганну одежу, люди будуть на тебе скоса дивити ся і дуже сумнївати ся, чи ти справдї мудрий і чи маєш зиск який зі своєї мудрости. Красший дурень, але богатий.

І мимо того, що в Яворові так як і всюди, гріш таким великим божком, мало хто має такий змисл, щоби вмів того гроша як найбільше зібрати. Опікуни міста дивлять ся досить байдужно на загальне зубожінє і думають, що як їм добре, то і всїм добре. Не видко в них найменшої ініциятиви до якоїсь орґанїзациї ремісників, нїхто не думає над тим, де би збувати яворівскі вироби, як би надати їм форму таку, щоби за ними допитували ся, як ремісникам допомогти, щоби они материял спроваджували собі без посередників-визискувачів, яку би роботу придумати для тих мас, що ґрунту мають дуже мало, а не можуть ремесла провадити.

В Яворові годї що зробити — відповідає чоловік, що бачить ту всю біду. Ну, звістно, один чоловік на всю біду не порадить, тим більше, коли не має сили. Ту треба доброї волї більшої громади людий, щоби заопікували ся міщанами.

Хто був на львівскій виставі, той міг там бачити яворівский павільон. Як наддністряньска хата в етноґрафічнім відділї сьвідчить, як то жиють декотрі села, так яворівский павільон сьвідчить, як жиють декотрі місточка, а особливо Яворів. Як там представлений промисл яворівский? Дуже вірно і поучаючо. Троха рогіжок, троха лижок, троха збанків і скринь, коц, кожух, свита і забавки — от і все, що сьвідчить о промислї яворівскім. Тим способом Яворів показав перед сьвітом свою біду і тепер повинен подумати над тим, як їй зарадити, а то сором буде й хвалити ся в друге своїм дорібком ...

Перегляд політичний.

З причини надходячої вже сесиї Ради державної, відбула ся оногди під проводом президента міністрів кн. Віндішґреца рада міністрів.

Бюро Райтера доносить з Шанґаю, що Хіна розпочала переговори з Японом в справі заключеня мира і заявила готовість признати независимість Кореї і сплатити поки що неозначені ще кошти воєнні. Рівночасно доносять з Петербурга, що Росия на певно не дозволить того, щоби Японці забрали Корею або забезпечили там собі переважний вплив.

З Берлина доносять, що российске правительство приказало збільшити ґарнїзони вздовж хіньскої границї.

N. fr. Presse розписуючись о нарадї клюбу сполученої лївицї нїмецкої в справі сло-

---

— То й дїло, Наміро, котре менї не дає спокою.... Карпена може все виповісти на мене, щоби собі добре зробити, щоби дістати ся на волю. То не лиш ми знаємо, що его вивезли до Цевти, то знають і другі — от хоч би той Пескадор, що так зручно учепив ся его на Мальтї. Той чоловік може подати докторови спосіб, як би до Карпени приступити, він готов за добрі гроші купити тайну, ба, він може помогти єму утечи з Президия. То так річ можлива, що менї вже нераз приходило на гадку, чому він того доси не зробив.

Сарканій, чоловік інтелїґентний, таки зовсїм добре здогадував ся, що доктор задумував зробити з Іспанцем; він міркував дуже добре, чого єму стеречи ся.

Наміра мусїла таки признати, що Карпена в сїм положеню, в якім під ту пору находив ся, міг стати дуже небезпечним.

— Волїло би було его лихо взяти, як Цірона — відозвав ся Сарканій з пересердя.

— А хиба-ж не могло би то стати ся в Цевтї, що не стало ся на Сицилії? — сказала Наміра холоднокровно.

От і вийшло ясно питанє, котрого обом сторонам було потреба. Наміра розповіла відтак Сарканьому, що з Тетуану до Цевти недалеко, не більше як двайцять миль, бо Тетуан лиш трохи дальше на полудни від арештантскої кольонїї та від марокканьского побережа; она могла би пійти туди за кождий раз, коли-б того було потреба. Позаяк арештанти по найбільшій части роблять коло доріг, або ходять по місті, то не було би трудно зійти ся з Карпеною, котрий преці знав Наміру. Можна би єму сказати, що Сарканій хоче помогти єму утечи з Президия, можна би підсунути єму пару крейцарів ако якийсь додаток до звичайної поживи арештантскої. А коли-б Карпена наїв ся тогди затроєного хлїба або яких овочів та погиб, то хто би тим журив ся і доходив, що єму стало ся?

Було би одного злодія менше в Президіо; ґубернатор не робив би собі з того нїчого, а Сарканій не потребував би тогди побоювати ся ані Іспанця, ані доктора Антекірта, котрий конче хотів дізнати ся его тайни.

З тої розмови ось що показало ся: Підчас коли одні хотїли дати Карпенї нагоду до втечі, то другі не хотїли до того допустити і волїли би були виправити его перед часом до карної кольонїї на тамтім сьвітї, звідки годї вже вернути.

Коли так умовили ся, вернув Сарканій з Намірою до міста і там розійшли ся. Ще того самого вечера поїхав Сарканій до Іспанії, щоби там зійти ся з Сілясем Торонталем, а Наміра казала перевезти ся на другий день на тамтой бік ґібральтарского заливу, щоби в Альґезірас сїсти на корабель пакунковий, що робить правильну службу межи Европою а Африкою.

Саме коли пароход виплинув з порту, розминув ся він з яхтом прогульковим, котрий плив до ґібральтарского заливу, щоби тут станути на анґлїйских водах.

То був „Феррато“. Наміра пізнала зараз той корабель, бо она добре придивила ся єму, коли він ще стояв в Катанії.

— От тобі й доктор Антекірт! — сказала она сама до себе. — Добре казав Сарканій, що грозить небезпечність і то близька!

В кілька мінут опісля прийшла Мароканка до Цевти. Заким мала вернути до Тетуану, хотїла она ще постарати ся о то, щоби могла як зійти ся з Карпеною. Плян єї був дуже простий і мусїв би був удати ся, коби лиш стануло часу на его виконанє.

Коли бо справа була більше запутана, як то Наміра могла знати. Карпена скористав з того, що доктор вмішав ся підчас першої своєї гостини в Цевтї і зробив ся слабим, хоч на стілько, що его на кілька днїв всадили до арештантского шпиталю. Наміра ходила отже попід шпиталь, але не могла туди дістати ся. Лиш одним она потїшала ся, що так само, як она, так і доктор Антекірт та его аґенти не могли его побачити. Отже она розважила собі, що нема нїякої небезпечности. А також і того не можна було побоювати ся, щоби він втїк, бо не ходив на роботу коло доріг.

Наміра однакож ошибнула ся в своїх здогадах. Як-раз то, що Карпена пішов до шпиталю, мусїло бути догідним для плянів доктора і причинити ся до того, щоби они удали ся.

Дня 22 вересня станув „Феррато“ в ґібральтарскім заливі, в котрім аж надто часто дують всхідні і полудневно-західні вітри. Але яхт мав там стояти лиш до слїдуючого дня, значить ся, до недїлї. Скоро доктор і Петро вийшли на другий день на беріг, пішли зараз на почту при улици Майн-Стріт, де на них чекали листи.

Один з них був від докторового аґента на Сицилії, а в нїм стояло, що по відїздї „Феррата“ Сарканій не показав ся анї в Катанїї, анї в Мессинї, анї в Сиракузї.

веньскої ґімназиї в Цилеї, сказала, будь то би п. Мінїстер просьвіти оправдував ся перед членами тогож клюбу із свого поступованя в сїй справі. Тепер же доносять з Відня, що п. мінїстер зазначував нераз своє становище в справі відносин шкіл в краях о мішаній людности, але о якімсь справдуваню супротив членів лївициї не може бути й бесїди. Предсїдатель клюбу сполученої лївициї заявляе знов, що анї він, анї взагалї клюб не радив над сею справою, бо клюб має аж 15 с. м. зібрати ся на нараду.

Новинки.

Львів дня 13 жовтня.

— **Краєва Рада шкільна** ухвалила на засїданю з д. 8 с. м.: 1) Затвердити вибори на представителїв учительства до окружних рад шкільних: Ол. Казневича, управителя 3-кл. школи в Кобаках, до окр. ради шкільної в Косовї; Волод. Кашицкого, управителя 2-кл. школи в Рожнятові, до окр. ради шк. в Долинї; Алекс Жеребецкого, старшого учителя 4-кл. муж. школи в Добромили до тамошної окр. ради шк.; Март. Гливу, директора мужескої школи в Тернополи до окр. ради шкільної в Тернополи; Щасн. Ганупа, старшого учителя 5-кл. школи в Товмачи, до окр. ради шк. там же. 2) Визначити на другиих представителїв учительства до окружних рад шкільних: Меч. Поповича, управителя 6-кл. школи муж. в Болехові, до окр. ради шк. в Долинї; Гр. Чижовского, управителя 5-кл. школи в Товмачи, до тамошної окр. ради шкільної; Дм. Цуканова управителя 5-кл. школи муж. в Кутах, до окр. ради шк. в Косовї. 3) Іменувати учителями народних шкіл: Ник. Середу учителем в Оброшинї, Ізид. Дама в Артасові, Гавр. Ковальского в Журавичках, кс. Марк. Козака, римо-кат. катихитом при 6-клясовій мужескій школї в Ярославі. 4) Іменувати Юр. Яника суплентом в реальній школї у Львові. 5) Затвердити в учительскім званю в середних школах: Винк. Франка, Сев. Зарицкого, Ів. Малиновского і Ом. Кордасевича при ґімназиї в Перемишли; Ар. Кона і Винк. Мисьолка при ґімназиї в Станїславові. 6) Перемінити народні школи від 1 сїчня 1895 р.: 3-клясову в Янові на 4-клясову; 2-клясову в Лошневі на 4-клясову і 2-клясову в Ходачкові великім на 3-клясову.

— **Конкурси.** Дирекция почт розписує конкурс на посади почтових експедиєнтів в Незвисках з річною платнею 380 зр., в Прусах, Стхові і Товщеві з платнею по 310 зр. і в Дроговижи з платнею 780 зр. Поданя о посаду в Дроговижи треба вносити до 16 жовтня, о всї инші до 23 жовтня.

— **П. Василь Павлюк**, родом з Розджалова під Сокалем, одержав на віденьскім унїверситетї степень доктора всїх наук лїкарских.

— **Руско-народний театр**, котрому поводить ся в Ярославі так само, як у Львові, то значить: зле, дасть ще там такі представленя: В недїлю 14 с. м. „Нещасне кохане“ драма Манька зі сьпівами і танцями в 5 дїях; ві второк 16-ого „Дзвони з Корневіль“ комічна опера Плянкета в 4 дїях; в четвер 18-ого „Учитель“ комедия д-ра Ів. Франка в 3 дїях; в суботу 20-ого „Мікадо“ комічна опера Сулївана в 2 дїях; в недїлю 21-ого „Галька“ мельодрама з музикою Монюшка в 4 дїях; ві второк 23-ого „Верховинцї“, образ драматичний в 9 відслонах О. Корженьовского; в четвер 25-ого „Запорожець за Дунаєм“ комічна опера Артимовского в 3 дїях і „Вечерницї“ утвір музичний Петра Нїщиньского; в суботу 27-ого „Гаспароне“ комічна опера Міллекера в 3 дїях; в недїлю 28-ого „Чуже не гріє“ комедия Манька в 4 дїях; ві второк 30-ого „Утоплена“ комічна фантастична опера в 4 дїях після М. Гоголя скомпонував М. Старицкий, музика М. Лисенка; в четвер 1-ого падолиста „Мужичка“ конкурсова драма К. Писанецкого в чотирох дїях. — Чи потрібно пригадувати Русинам з Ярославщини, що патріотизм проявляє ся не байдужностию до всего, тілько підпиранем народних інституций і добрих змагань? Просимо розважити, що як вас видять, так вас пишуть, і що у чоловіка повинні бути ще й инші цїли житя, не лиш ті, в котрих розходить ся о хлїб. Підпирайте-ж театр!

— **Нові почти.** Від дня 16 с. м. зачнуть урядувати почти в Лосячи повіта борщівского і в Рудї повіта жидачівского. До почти в Лосячи будуть належати громади: Лосяч, Чорноконецка воля, Дубівка і обшари двірскі Цигани і Гуштин. Друга почта буде звати ся Руда-Кохавина, а до неї будуть належати. Руда з Кохавиною, Ганівцї, Лївчичі, Покравець, Гнїздичів і Юсепичі.

— **Трамвай електричний.** Небавом уже личаківска дїльниця у Львові одержить так потрібну комунїкацию трамваеву. Уже перекопано Вали губернаторскі і заложено шини, а від 26 с. м. зачне їздити електричний трамвай на шляху від каварнї віденьскої аж до рогачки личаківскої.

— **Велика крадїж.** Аґент полїцийний п. Ґінсберґ вислїдив у Львові злодїя, що вкрав 6000 зр. Злодїй зве ся Венедикт Бялко і не є львівский, тілько подорожний злодїй. У Свошовичах під Краковом, де є купелї, стрітив ся той пан Бялко з купцем з Царства польского, Каценґольдом. З тим купцем Бялко спав разом, поки не утїк зі Свошович з тисячками купцевими. Зі Свосович дали зараз знати до Львова, що такий пташок поїхав, здає ся, через Угорщину до Галичини. Аґент Ґінсберґ став шукати Бялка у Львові і по кількох днях вислїдив, що той злодїй мешкав в готелях під прізвищами: Файґенбавма, Цукермана і Венедикта Бялка. Аґент почав слїдити его і в саму хвилю, коли Бялко хотїв їхати зі Львова, увязнив его на двірци. Злодїя зревідовано і знайдено при нїм майже всї 6000 зр. По такій пригодї сидить тепер Бялко у вязници, невдоволений з цїлого сьвіта і людий.

— **Дивні звичаї у Корейців.** Про жителїв Кореї, із-за котрої Японцї ведуть тепер війну з Хінцями, мало що було звістно; аж тепер пішла голоснїйша чутка про них і кождий подорожник знає, щось цїкавого про них розказати. А цїкавий се народець. Корейцї то найбільші їдуни на сьвітї, хиба ще лиш одні Ескімоси їдять більше від них. Найлїпша у них страва — го молоді песята, найлїпшим напитком щоденних японьске пиво з рижу. Корейцї їдять також дуже богато риби, особливо же оселедців, котрих там ловлять вже в грудни, але їдять аж в марті. Садити бараболї там не вільно, бо закон того не позваляє, за то садять Корейцї множество кавунів. В кождій корейскій хатї, хоч би й яка она бідна, есть пивниця, але печи нема. Але пивниця там не на то, щоби в ній ховати чи пиво, чи вино, чи може яку огородовину; у них пивниця замість печи. Коли настане зима, то набивають повну пивницю дров і запалюють їх. Дерево горить так день і ніч і огріває землю в хатї. Коли так напалять, то тепло держить ся в хатї через довший час. Гостинниць в Кореї нема, лиш суть по селах і містах доми, де кождий подорожний може собі спочити, або переночувати, але коли хоче що з'їсти, то мусить сам собі зварити. Корейцї шанують дуже звірята, а гадини у них майже сьвяті; нїякий Корееєць не важив би ся гадину убити. Віра у Корейців, то лиш почитанє своїх предків. За то есть у Корейців повно всїляких ворожбитів, котрі найбільше жиють з того, що „виганяють чортів“ з людий. Ворожбит, що виганяє чорта з якого чоловіка, робить такий страшенний крик, як сто чортів, відтак нїби ловить того чорта, пхає у фляшку, затикає еї і несе чорта на таке місце, де він вже нїби то нїкому не може шкодити.

— **Помер:** Тит Дуркот, дукляньский декан, парох у Воли цеклиньскій, дня 5 с. м. в 57 роцї житя, а 33 сьвященства.

— **60.000 зр.** виносить головна виграна львівскої льотерії виставової. Звертаємо увагу наших поважаних читачів на се, що тягнене відбуде ся вже 16 жовтня.

Другий походив від Поента Пескадого і був призначений для Петра Баторого. Пескаде доносив, що ему вже значно лїпше і що з рани не лишить ся анї слїду. Доктор Антекірт може его зовсїм спокійно покликати знов до служби разом з Капом Матіфу, котрий обом панам передає свій глубокий поклін яко Геркулес „на урльопі“.

Третий лист знову приніс Люїджови вість від его сестри Мариї. Сей лист подобав більше на такий, як би его писала журлива мати а не люблячa сестра.

Коли-б так доктор і Петро вийшли були на трийцять і шість годин скорше на прохід до огородів, то були би тут зійшли ся з Саркапієм і Намірою.

Сей день був призначений на то, щоби наповнити комори „Феррата“ вуглем, при помочи тягарових підойм, що набирають его з плаваючих маґазинів, привязаних до берега. Набрано також сьвіжої води, по части на потребу парового кітла, по части на потребу кухнї на „Ферратї“. Все вже було готове, коли доктор і Петро, що вечеряли в однім з готелїв, вертали на корабель, як-раз в тїй хвили, коли вистрілом з пушки дали знак, щоби замикати брами міста. В Ґібральтарі пильнують того так совістно і строго, як би у якій вязници в Норфольку або в Каєннї.

Але „Феррато“ не відпливав ще сего вечера. Він не потребував більше як дві години, щоби перепливсти через пролив і длятого від плив аж на другий день о осьмій годинї рано. Скоро відплинули так далеко, що їх не досягали вже кулї анґлїйских батерий, котрі під ту пору вправляли ся в стріляню, пустив ся „Феррато“ повною парою до Цевти. Пів до десятої станув корабель під горою Гахо, але що під ту пору віяв північно-західний вітер, то він вже не міг ставати в тім місци, де стояв три днї тому назад. Капітан навернув тогди корабльем на другу сторону міста, до меншої пристани і тут станув яхт трохи подальше від берега.

В чверть години опісля вийшов доктор на малу греблю. Наміра, котра слїдила за кождим рухом корабля, побачила его. Доктор, що лиш в сумерку видїв Мароккaнку на базарі в Котарі, ледви чи був би еї пізнав, але она, що видїла доктора нераз в Ґружу і Дубровнику, знала его дуже добре. Она постановила собі не спускати его з ока через цїлий час, доки він буде перебувати в Цевтї.

Ґубернатор і его ад'ютант чекали вже на доктора на березї.

— Витайте любі гостї! — відозвав ся ґубернатор. — З вас словний чоловік. Тепер вже ви мої бодай на цїлий день....

— Але не скорше, пане ґубернатор, аж ви будете у мене в гостях. Не забувайте, що на вас жде снїданок на „Ферратї“.

— Ну, коли вже жде, любий пане доктор, то було би нечемно, щоби він ждав ще довше.

Доктор і его гостї сїли на лодку і поплили до корабля. Стіл був обильно заставлений, а всї засїли до него і живили ся, віддаючи честь господареви.

(Дальше буде).

Телеґрами.

Відень 13 жовтня. Приїхав тут грецкий король в дорозї з Копенгаґи на Корфу. — Давний бурмістр Відня др. Фельдер занедужав небезпечно.

Петербург 13 жовтня. Царевич поїде з царем на Корфу а звідтам до Дармштадту а відтак разом з вел. кн. Серґієм Александровичем і его женою буде супроводжати княг. Алїсию до Росиї. Вінчанe відбуде ся імовірно з початком падолиста. В часї неприсутности царя буде установлена реґентия, але лиш з виконуючою властию, зложена з вел. кн. Михайла Николаевича яко президента, вел. кн. Володимира Александровича і царевича. Манїфест установлюючий реґентию має вже незадовго появити ся.

Берлин 13 жовтня. О правдивости вісти про маюче вже з початком падолиста наступити вінчанe российского наслїдника престола тут сумнївають ся.

За редакцию відповідає **Адам Креховецкий.**

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.